Sygn. akt **OS 3/26**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Ewa Piórecka**

Sędziowie: **r.pr. Paweł Kutrzuba -** sprawozdawca

r.pr. Michał Zalewski

Protokolant: Agnieszka Kuchciak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu (…) r. sprawy ze skargi (…) i (…) na postępowanie r.pr. (…) na skutek odwołania z dnia (…) r. (data wpływu) od postanowienia Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r., sygn. akt RD (…) o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k**.** (tj. Dz. U. z 2026 r., poz. 490) oraz w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 499 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r., sygn. akt RD (…) o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący: Członkowie:

…… …… ……

r.pr. Ewa Piórecka r.pr. Paweł Kutrzuba r.pr. Michał Zalewski

Uzasadnienie

Na posiedzeniu jawnym w dniu (...) roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (zwany dalej: Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym) w Lublinie rozpoznał sprawę ze skargi (...) i (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek wniesionego przez skarżących w dniu

(...) roku odwołania od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) roku, sygn. akt: RD – (...) o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że zachowanie radcy nie wyczerpuje znamion czynu dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny

W dniu (...) roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło zawiadomienie o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego (...) wobec skarżącej (...) i skarżącego (...). Zgodnie z treścią zawiadomienia radca prawny (...) miał dopuścić się sfałszowania dokumentu – umowy cesji wierzytelności, którym posłużył się w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w (...), sygn. akt: (...). Delikt polegać miał na zanonimizowaniu dokumentu, wykonaniu kopii i poświadczeniu za zgodność z oryginałem. Działanie takie według skarżących było ingerencją w oryginalny dokument i doprowadziło do wprowadzenia Sądu w błąd co do wiarygodności dokumentu. Zdaniem skarżących ingerencja w dokument powoduje jego nieważność, a co za tym idzie nie wiadomo jaki dokument ,,za zgodność" potwierdzał radca prawny oraz jakiej kwoty wierzytelności dotyczył ten dokument.

Pismem z dnia (...) roku Rzecznik Dyscyplinarny zwrócił się do radcy prawnego (...) o pisemne ustosunkowanie się do treści skargi oraz ewentualne złożenie stosownych dokumentów na poparcie swoich twierdzeń.

W piśmie z dnia (...) roku (data wpływu do OIRP w Lublinie – (...) r.) radca prawny (...) złożył pisemną odpowiedź na skargę w przedmiotowej sprawie. W treści odpowiedzi na skargę, radca prawny (...) wskazał podstawy podejmowanych przez zawiadamiających działań, a ponadto obszernie wyjaśnił i przedstawił genezę sporu. Radca prawny wskazał, że działał jako pełnomocnik Powoda, tj. (...) z siedzibą w (...), w postępowaniu (...) przeciwko (...), a następnie przed Sądem Rejonowym w (...) w postępowaniu o sygn. akt: (...). Radca prawny działając w imieniu swojego klienta uzyskał przeciwko skarżącemu (...) nakaz zapłaty. Wobec skutecznego, osobistego odebrania przez skarżącego (...) odpisu pozwu wraz z nakazem zapłaty oraz na skutek braku złożenia sprzeciwu została nadana klauzula wykonalności. Następnie skarżący został wezwany do dobrowolnego spełnienia świadczenia jednak nie uczynił tego, dlatego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygn. akt: (...). Postępowanie to zostało umorzone. Następnie w imieniu wierzyciela został skierowany do sądu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonce skarżącego, tj. (...). Sąd Rejonowy w (...) w dniu (...) roku wydał postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności we wnioskowanym zakresie. Po uzyskaniu klauzuli wykonalności zostało zainicjowane postępowanie egzekucyjne o sygn. akt: (...), które zakończyło się umorzeniem w dniu (...) roku z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Następnie zostało wszczęte kolejne postępowanie egzekucyjne przeciwko skarżącym w toku, którego podjęli oni szereg działań, mając na celu zakwestionowanie uzyskanego tytułu wykonawczego. Został bowiem złożony wniosek o doręczenie nakazu zapłaty. Sąd Rejonowy (...) w (...) oddalił jednak wniosek skarżącego i podkreślił brak podstaw do ponownego doręczenia nakazu zapłaty i uchylenia klauzuli. Wobec powyższego, pani (...) zainicjowała postępowanie przeciwegzekucyjne. Wyrokiem z dnia (...) roku Sąd Rejonowy w (...) w sprawie (...) oddalił powództwo przeciwegzekucyjne w całości.

Odnosząc się natomiast do kwestii samego poświadczenia dokumentacji w przedmiocie cesji wierzytelności radca prawny podkreślił, że umowa o przelew wierzytelności zawarta pomiędzy poprzednim wierzycielem a klientem radcy prawnego dotyczyła wierzytelności wobec wielu dłużników. Zrozumiałe jest więc, że strony umowy nie wymieniły szczegółowo w umowie wszystkich wierzytelności objętych cesją, a do umowy został dołączony wykaz wierzytelności objętych cesją.

Anonimizacja dokumentu wynika przede wszystkim z faktu, że załącznik zawiera dane osobowe tysiąca podmiotów. Przedłożenie w toku postępowania wraz z umową o przelew wierzytelności wyciągu z wykazu wierzytelności ze wskazaniem nazwiska (...) oraz skierowanie do niego zawiadomienia o cesji stwarza domniemanie faktyczne, że wierzytelność ta została nabyta w ramach cesji oraz że aktualny wierzyciel jest uprawniony do dochodzenia swoich praw przed sądem. Poza tym anonimizacja części postanowień umownych, w tym głównie dotyczących kwestii finansowych związanych z przelewem wierzytelności, nie ma wpływu na sytuację prawną skarżących. To samo dotyczy zapłaty przez cesjonariusza ceny za nabywane wierzytelności.

Do odpowiedzi na skargę zostały dołączone następujące dokumenty: akta sprawy (...) wraz z nakazem zapłaty z dnia (...) roku, wniosek egzekucyjny z dnia (...) roku, postanowienie wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt: (...), wniosek egzekucyjny z dnia (...) roku skierowany przeciwko (...), postanowienie z dnia (...) roku wydane przez Sąd Rejonowy w (...) w sprawie o sygn. akt: (...) w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności przeciwko małżonce dłużnika (...), wniosek z dnia (...) roku o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko (...), postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)w sprawie o sygn. akt: (...) w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego, pozew o pozbawienie wykonalności tytułu egzekucyjnego z dnia (...) roku, wyrok Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt: (...)w przedmiocie oddalenia powództwa przeciwegzekucyjnego, postanowienie z dnia (...) roku wydane przez Sąd Rejonowy (...) w (...) w sprawie o sygn. akt: (...) w przedmiocie oddalenia wniosku pozwanego o ponowne doręczenie nakazu zapłaty, postanowienie z dnia (...) roku wydane przez Sąd Rejonowy w (...), sygn. akt: (...)w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu przeciwko (...)wraz z uzasadnieniem, wezwanie do uiszczenia zaliczki na wydatki w postępowaniu prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) w sprawie o sygn. akt: (...).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem o sygn. akt RD – (...) z dnia (...) roku odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że zachowanie radcy nie wyczerpuje znamion czynu dyscyplinarnego. W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia Zastępca Rzecznika dokonał oceny, czy zachowanie polegające na zanonimizowaniu dokumentu, wykonaniu kopii i poświadczeniu za zgodność z oryginałem stanowi delikt dyscyplinarny i doszedł do wniosku, że radca prawny nie naruszył zasad etyki oraz treści art. 64 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym: ,,Radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych". Zanonimizowanie dokumentu jest bowiem kwestią techniczną i nie wpływa na ważność umowy cesji. Strona posługująca się dokumentem, który zawiera liczne dane osobowe oraz elementy mogące stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa, jest zobligowana do nieujawnienia tych danych pod groźbą sankcji określonych w przepisach prawa. Aby w toku postępowania powołać się na taką umowę należy zanonimizować dane wrażliwe. Jeżeli zachodziłaby jednak wątpliwość co do autentyczności samej umowy, sąd powinien wezwać stronę powołującą się na tę umowę do przedłożenia dokumentów w oryginale. Sąd nie miał jednak w tym zakresie żadnych wątpliwości.

Od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) roku, skarżący (...) i (...) wnieśli w dniu (...) odwołanie, wskazując w jego treści, iż wnoszą o zmianę zaskarżonego postanowienia, rzetelne przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego z wykluczeniem osób mogących mataczyć w sprawie, przekazania sprawy do innego oddziału Okręgowej Izby Radców Prawnych celem uniknięcia ,,kolesiostwa". W odwołaniu skarżący zażądali również przeprowadzenia postępowania o zasięgu ogólnopolskim, bowiem nie tylko skarżący

stali się ofiarami zorganizowanej grupy przestępczej wyłudzającej nienależne zapłaty na podstawie sfałszowanych dokumentów przygotowywanych przez radcę prawnego (...). Skarżący wnieśli o ukaranie radcy prawnego poprzez złożenie wniosku o pozbawienie prawa wykonywania zawodu pełnomocnika, który przyczynił się do pokrzywdzenia skarżących na kwotę ponad (...) złotych. Nadto, w odwołaniu została przywołana przez skarżących argumentacja przedstawiona już w zawiadomieniu.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje utrzymaniem w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) roku, sygn. akt RD – (…) o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że zachowanie radcy prawnego nie wyczerpuje znamion czynu dyscyplinarnego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również ustalony stan faktyczny, zdaniem Sądu daje podstawę do konstatacji, iż działaniom radcy prawnego (…) nie można przypisać znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny szczegółowo przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, tj. pisma skarżących (skarga oraz odwołanie), odpowiedź na skargę radcy prawnego (...) wraz z załącznikami i postanowienie Zastępcy Rzecznika o odmowie wszczęcia dochodzenia wraz z uzasadnieniem. Na tej podstawie uznano, iż zarzuty podniesione przez skarżących w odwołaniu są nietrafne, a wnioski dotyczące popełnienia przez radcę prawnego (...) przewinienia dyscyplinarnego są za daleko idące.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął i w pełni podzielił ocenę zawartą w zaskarżonym postanowieniu, iż zanonimizowanie dokumentu jest kwestią techniczną i nie wpływa na ważność umowy cesji. Strona posługująca się dokumentem, który zawiera liczne dane osobowe oraz elementy mogące stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa, jest wręcz zobligowana do ich nieujawniania pod groźbą sankcji określonych w przepisach prawa. Aby w toku postępowania powołać się na taką umowę należy zanonimizować dane wrażliwe. Zachowanie radcy prawnego było zatem podyktowane koniecznością zapewnienia ochrony danych osobowych oraz informacji mogących stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa. Zanonimizowanie dokumentu nie prowadzi bowiem do ingerencji w jego merytoryczną treść ani nie wpływa na jego moc dowodową czy ważność czynności prawnej, której dokument dotyczy, w tym w szczególności umowy cesji. Zanonimizowanie dokumentu stanowi standardową praktykę procesową, znajdującą uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa, w tym regulacjach dotyczących ochrony danych osobowych oraz obowiązku zachowania poufności określonych informacji.

Podmiot posługujący się dokumentem zawierającym dane osobowe lub informacje wrażliwe jest zobowiązany do ich odpowiedniego zabezpieczenia i nieujawniania osobom nieuprawnionym, pod rygorem odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa powszechnie obowiązującego. W konsekwencji, dokonanie anonimizacji należy postrzegać jako realizację ciążącego na pełnomocniku obowiązku prawnego, a nie jako działanie sprzeczne z zasadami etyki zawodowej.

Jednocześnie należy wskazać, iż kwestia anonimizacji dokumentu z uwagi na dane osobowe osób trzecich, a następnie jego poświadczenie za zgodność była rozpoznawana zarówno przy rozstrzyganiu roszczenia w postępowaniu upominawczym, jak i na etapie nadania klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień przeciwko osobie trzeciej. Sądy uznawały taką praktykę za dopuszczalną, uznając dochodzone roszczenie za zasadne, a działanie pełnomocnika za uzasadnione i prawidłowe. W realiach niniejszej sprawy sądy nie miały jakichkolwiek wątpliwości co do

autentyczności przedłożonej umowy przelewu wierzytelności, co dodatkowo przemawia przeciwko przypisaniu radcy prawnemu działania o charakterze bezprawnym lub nieetycznym.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie rozpatrując zarzuty zawarte w odwołaniu uznał, że nie zasługują one na uwzględnienie.

Po pierwsze, przedstawione w odwołaniu zarzuty potwierdzają stanowisko skarżących prezentowane w toku sprawy i nie wskazują żadnych nowych okoliczności pozwalających na poczynienie odmiennych ustaleń od tych zaprezentowanych przez Zastępcę Rzecznika w zaskarżonym postanowieniu. Po drugie, twierdzenia zawarte w odwołaniu sporządzonym przez skarżących stanowią jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Zarzuty względem radcy prawnego powinny być poparte dowodami, z których jednoznacznie wynika bezprawność czynu lub niegodne postępowanie radcy prawnego. Tymczasem dogłębna analiza zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, nie prowadzi do wniosku, by radca prawny (…) dopuścił się działań sprzecznych z prawem, zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, godnością zawodu, czy też naruszył szeroko rozumiane obowiązki wynikające z wykonywanego zawodu.

Radca prawny działając jako pełnomocnik procesowy jest zobowiązany do podejmowania szeregu czynności uzasadnionych zakresem działania, informacjami i dowodami przekazanymi przez mocodawcę. Obowiązkiem pełnomocnika jest reprezentowanie interesów mocodawcy, a wykonywanie przez radcę prawnego tego obowiązku nie może rodzić odpowiedzialności dyscyplinarnej. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza zarzutu popełnienia przez radcę prawnego (…) przewinienia dyscyplinarnego polegającego na sfałszowania dokumentu – umowy cesji wierzytelności, którym posłużył się w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w (…), sygn. akt: (…). Radca prawny zainicjował postępowanie sądowe na mocy udzielonego mu przez (…) pełnomocnictwa, zgodnie z przepisami prawa, opierając się dokumentach i twierdzeniach Mocodawcy, a jego działania odbyły się z dbałością o interesy majątkowe strony, którą reprezentuje w procesie.

W przedmiotowej sprawie analizy prawnej pod kątem przyjętych ustaleń faktycznych wymaga treść art. 64 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym:„ Radcowie *prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenia swych obowiązków zawodowych."* Radca prawny zainicjował postępowanie sądowe zgodnie z przepisami prawa, opierając się na dokumentach i twierdzeniach swojego mocodawcy. Jednocześnie twierdzenia skarżących stanowią jedynie ocenę i są wynikiem błędnej interpretacji przepisów prawa i instytucji prawnych. Działania radcy prawnego były zgodne z prawem i miały na celu ochronę interesów klienta, co nie uchybia godności zawodu radcy prawnego.

Mając na uwadze powyższe, tezy odwołania stanowią jedynie polemikę z ustaleniami poczynionymi w toku postępowania przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie. Brak jest de facto w złożonej skardze zarzutów o charakterze merytorycznym, dających podstawę do innej oceny zdarzeń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela zatem w całości ocenę dokonaną w toku postępowania wyjaśniającego.

Prowadzone postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu ma przede wszystkim zmierzać do ustalenia czy doszło do naruszenia przez radcę prawnego obowiązków nałożonych na niego

przez obowiązujące przepisy w szczególności przez ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499.) w związku z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postępowanie prowadzone przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym nie znalazło żadnych nowych okoliczności pozwalających na poczynienie odmiennych ustaleń i dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął w całości ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdzające, iż działania radcy prawnego (…) były zgodne z prawem i miały na celu ochronę interesów klienta, co nie uchybia godności zawodu radcy prawnego.

W tym miejscu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pragnie zauważyć, że postępowanie dyscyplinarne ma na celu eliminowanie negatywnych, sprzecznych z ustawą o radcach prawnych i zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zachowań przedstawiciela tegoż zawodu. W żadnym wypadku postępowanie dyscyplinarne i ewentualne orzeczenie kary dyscyplinarnej nie mogą być traktowane jako element osobistego jak również negatywnego stosunku skarżącego do radcy prawnego wykonującego czynności zawodowe zgodne z przepisami postępowania procesowego.

W niniejszej sprawie okoliczności wskazane przez skarżących oraz ujawnione w toku czynności wyjaśniających prowadzonych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, jak również ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie nie dają podstaw do wszczęcia dochodzenia.

Wobec powyższego po dokonaniu wszechstronnej analizy okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienie z dnia (...) r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie przeciwko radcy prawnemu (...) wobec stwierdzenia, że zachowanie radcy prawnego nie wyczerpuje znamion czynu dyscyplinarnego w pełni odpowiada prawu. W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w odwołaniu skarżących (...) i (...) z dnia (...) r., w pełni uzasadnionym było utrzymanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowienia z dnia (...) r., sygn. akt: RD – (...) o odmowie wszczęcia dochodzenia w mocy.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie uznając rozstrzygniecie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego za prawidłowe i zasługujące na podzielenie, orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 426 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 490) w zw. z art. 74[1] ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz.499) postanowienie niniejsze jest ostateczne w toku instancji i nie przysługuje od niego środek odwoławczy.

Przewodniczący	***Członkowie***	
……..	……..	……
Ewa Piórecka	*Paweł Kutrzuba*	*Michał Zalewski*